

вы у Америкѣ, нѣкой си младѣ момѣкъ, бѣчварѣ родомъ изъ Чесекко. Той отишьль въ онѣхъ далечнѣ странѣ за да си потрѣси честь-тѣ. Въ пазухѣ си ималъ еще нѣкой другъ грошъ, что былъ понесълъ отъ дома си, а срьдце му ягко теглило за работѣ. Иванъ Славичъ (така ся казвалъ тоя младѣ бѣчварѣ) въ прѣвы-ты дни, кога пристигнѣлъ въ Америкѣ, разглядвалъ онова напругнѣто работеніе, онѣхъ чюднѣ трьговіѣ, онова величіе, кое-то възнася чловѣку душѣ, а между това мыслилъ какъ да ся залови и той за работѣ.

Единъ день ся расхождалъ вѣнъ около градъ Нью-Йоркъ и дошьль до едно село, дѣто имало едно много голѣмо трьговеско заведеніе, най-голѣмо-то у Америкѣ. Никого ни на сѣнѣ не му дохождало да види такѣво чюдо! Тука рядомъ, до дѣто стига чловѣку око имало нанизаны палата до палата, творницы (фабрикы) крѣтосаны и скачены съ желѣзницы: безъ почивкѣ ся работило и прѣкарвало стока; чюдны градины кытили тоя свѣтъ на свѣта; — а всечко това было имотъ на единъ само чловѣкъ, стока на единъ само умъ, кой-то така дръжялъ и хранилъ хыляды работницы и разносилъ далече по свѣта слава и хвалѣ на отечество-то си. Иванъ кога влѣзълъ въ това село останѣлъ зачюденъ и замаянъ, щураль ся и вглядвалъ ся на дѣсно на лѣво; нѣ да го гядаше чловѣкъ отдаlechъ сѣгядалъ бы, че у него нѣчто ся снове въ мозька му. Въ това врѣмя кога-то той ся дивѣлъ и сновалъ, заминува по край него господарѣ-тѣ на онова село, сѣгядва тоя чюжденецъ така замысленъ и зачюденъ и пристѣпя при него та го пыта по-нѣмскы: да не е отдаlechъ дошьль.